

които сж изпратени въ Англия и въ Европа, за да опишатъ страданията на българския народъ и да изявятъ неговитѣ желанія за едно по-добро бъдеще. Той каза още, че събранието съ удоволствие ще изслуша това, което ще благоволятъ да кажатъ прѣдъ него българскитѣ делегати. И наистина, слѣдъ обикновената здравица за кралицата и друга една, ние, и прѣди да бждемъ поканени, видѣхме, че дойде сега редъ и за насъ да кажемъ нѣщо и ние. — Като въ скоби ще забѣлѣжа тукъ, че единъ отъ господата, които ни се видѣха, че най-много шетаха по тоя банкетъ, бѣше ни казалъ още отъ по-напрѣдъ, че въ рѣчта, която ще бждемъ поканени да кажемъ въ тоя банкетъ, добро, изрядно впечатление щѣло да произведе върху всички присѣтствуещи, па и въ цѣлия градъ, и въ цѣла Англия, ако въ тая си рѣчь, като говоримъ за България, споменемъ и за другитѣ народи въ Балканския полуостровъ, между тѣхъ и за неосвободенитѣ още гръци, къмъ които въ Англия, особено же въ Бирмингамъ имало доста голѣмо съчувствие. Бѣше ни казалъ още, че добръ ще бже тоже, ако засѣгнемъ и послѣдната рѣчь на Форстера, отъ която въ Бирмингамъ не били твърдѣ много доволни, при всичко, че Форстеръ билъ единъ отъ най-виднитѣ и най-уважаванитѣ членове отъ либералната партия. — Когато станахъ, при шумни ржкоплѣскания, да говоря, залата, въ която бѣше сложенъ банкетътъ, се разшуми съ внезапното нахлуване въ нея на много любопитни господа, между които, както узнахъ отпослѣ, нѣкои мѣстни публицисти и стенографи.

Отдѣлнитѣ ми бѣлѣжки по произнесената ми тукъ рѣчь не можихъ за мое голѣмо съжаление да намѣря въ запазенитѣ ми книжа. Принуденъ бѣхъ, прочее, да я потръся въ нѣкои отъ тогавашнитѣ бирмингамски вѣст-